

Arrest

nr. 265 241 van 10 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2019 dient de verzoekende partij samen met haar echtgenoot een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 24 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet ontvankelijkheid van het verzoek.

1.3. Op 10 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied

te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 241 224 van 18 september 2020 beveelt de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel, vermeld in punt 1.3.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt een beslissing tot intrekking van de beslissingen, vermeld in punt 1.3.

1.6. Bij arrest nr. 246 342 van 17 december 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissingen, vermeld in punt 1.3., en wordt de hiervoor vermelde bevolen schorsing opgeheven.

1.7. Op 18 december 2020 dient de verzoekende partij samen met haar echtgenoot een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op grond van de medische situatie van haar echtgenoot.

1.8. Op 2 februari 2021 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.9. Op 2 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.7., onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. Op 2 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De mevrouw, die verklaart te heten:

“(…)

Nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort
(…)”*

1.11. Op 23 maart 2021 (datum vermeld op de aanvraag) dient de verzoekende partij samen met haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{bis} van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"- 4.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"REDEN VAN BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt af gegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. "

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van het artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

- 4.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. "

- 4.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van het artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

- 4.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

- 4.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling!

De verwerende partij motiveert niet op afdoende wijze aangaande het gezins-en familieleven en de gezondheidstoestand.

De verwerende partij houdt bovendien niet met alle elementen rekening die haar ter kennis zijn gebracht.

De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

Het voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten, laat na met alle feitelijkheden rekening te houden, wat evident een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

Als er een bijlage 13 wordt afgeleverd, dient deze ALLE feitelijkheden en procedure-elementen te bevatten.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle feitelijke elementen en procedure-elementen uit het verleden beschreven staan.

Dat hier sprake is van onzorgvuldig bestuur van verwerende partij.

Er wordt tevens geen grondige proportionaliteitstoetsing gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het gezinsleven en familieleven krachtens het artikel 8 E.V.R.M. (o.m. de relatie tussen verzoekster en partner en familie in België).

Tevens werd er geen rekening gehouden met:

- de gezondheidssituatie van de verzoekster ;*
- de mogelijke staatloosheid waardoor er geen terugkeer mogelijk is, zelfs niet vrijwillig ;*
- de complexiteit van het dossier.*

De verzoekster kan aldus niet akkoord gaan met de bestreden beslissing

- 4.6.

Aangaande de familiebanden

- 4.6.1.

De verzoekster is getrouwd met de heer H.,I. (...) (RR. (...)) met de Servische nationaliteit, geboren te Podujevië, die tevens in België in hetzelfde opvangcentrum verblijft en waarmee zij een kerngezin vormt.

(zie het stuk 4)

Het koppel verblijft momenteel samen in het opvangcentrum te Gent, aan de (...) te 9000 Gent.

(zie het stuk 6)

- 4.6.2.

Verzoekster heeft tevens kinderen die ook in België wonen:

- A.,El. (...) (RR. (...))

- A.,Em. (...) (RR. (...))

Verzoekster heeft stappen ondernomen om haar verblijf te regulariseren en dit samen met haar gezin.

Verzoekster heeft familie die hier legaal in België verblijven.

Zo beschikken haar zonen over een F-kaart als ook haar schoondochter K.,S. (...).

Wanneer de verzoekster verplicht wordt om terug naar haar land van herkomst te gaan, zal zij worden gescheiden van haar kinderen en kleinkinderen, waarmee zij een goede band heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat er rekening werd gehouden met alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier.

- Verzoekster heeft een echtgenoot die tevens in België verblijft ;

- Verzoekster heeft twee zonen die over een verblijfstitel beschikken.

Nergens uit de motivering blijkt dat hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakt aan onzorgvuldig bestuur.

- 4.6.3.

Verzoekster heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het E.V.R.M. als volgt omschreven:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet ontkennen dat zij niet op de hoogte is van het gezinsleven en het familieleven van de verzoekster.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk een grondig onderzoek moeten voeren naar de aanwezigheid van familieleden in België.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het E.V.R.M. een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M., vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 E.V.R.M. definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 E.V.R.M.. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Het al of niet bestaan van een "familieleven" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden . Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over het gegeven dat de verzoekster hier verblijft met haar echtgenoot en zij tevens kinderen heeft die ook in België wonen.

Er wordt in de bestreden beslissing zelfs geen melding gemaakt van de verzoekster haar echtgenoot en de meerderjarige kinderen!

De verzoekster heeft een beschermingswaardig gezinsleven en familieleven.

Bij de beslissing dient bijgevolg een belangenafweging gemaakt te worden, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een fair balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Gelet op het feit dat in casu nooit deze afweging werd gemaakt, is huidige beslissing in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vorm het een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd.

Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet, minstens niet zorgvuldig gebeurd.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.

4.7.

Aangaande de medische problematiek

Verzoekster verkeert in een zeer labiele medische toestand, waarvoor zij medische begeleiding krijgt.

Mede om deze redenen werd op datum van 18/12/2020 een 9ter procedure (medische redenen) opgestart.

(zie het stuk 7)

Nergens in de bestreden beslissing wordt er gewag gemaakt van de moeilijke medische situatie waarin verzoekster zit. Hier wordt op geen enkel manier rekening mee gehouden.

Echter stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerder rekening dient te houden met de medische elementen van het dossier bij ELKE verwiideringsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing moet aldus vernietigd worden.

4.8.

Aangaande de terugkeer naar land van herkomst

Gezien het complexe dossier van verzoekster is het niet vanzelfsprekend om te bepalen naar welk land zij dient terug te keren. Verzoekster beschikt niet over geldige identiteitsdocumenten van Servië, Kosovo, Kroatië, Montenegro waaruit blijkt dat zij terug kan worden gebracht naar één van deze landen. Zelfs niet vrijwillig!

(zie het stuk 5)

Verzoekster kan aldus niet worden gerepatriëerd naar het land van herkomst, Servië.

Verzoekster wordt immers door Servië niet gezien als onderdaan.

Wanneer de verzoekster geen onderdaan is van Servië is het ten stelligste af te raden haar naar daar over te brengen, aangezien zij in de onzekerheid zal belanden of zij al dan niet zal worden aanvaard door Servië. De vraag kan ook worden gesteld of haar rechten zullen worden gewaarborgd indien zij in een toestand van staatloosheid verkeert.

Zij hebben een aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Kroatië ingediend.

(zie het stuk 9)

Tot op heden is er nog altijd geen beslissing daaromtrent genomen door de Kroatische autoriteiten.

DVZ heeft de onderzoeksverplichting en moet nagaan of er bij de overdracht geen schending kan zijn van het art. 3 E.V.R.M..

Dat DVZ nagelaten heeft het artikel 3 E.V.R.M. te toetsen bij het nemen van een uitwijzingsbevel, naar een land waarvan niet vaststaat dat ook effectief daar kan verblijven.

De schorsing van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.

4.9.

Aangaande het privéleven van de verzoekende partij

Het respect privéleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Door het verblijf van al meer dan 17 jaar! in België heeft verzoekster hier in België ook een privé-leven opgebouwd, alsook een netwerk van familie en vrienden!

De verzoekster vormt tevens een kerngezin met meneer H.I. (...).

Verzoekster heeft samen met haar echtgenoot dd.29/03/2021 een regularisatieaanvraag 9bis Vw ingediend, (zie stuk 9)

De bestreden beslissing houdt hier geen rekening mee.

Daarnaast blijkt uit verschillende medische documenten die reeds werden voorgelegd dat verzoekster nood heeft aan medische begeleiding en toekomstperspectief.

Er dient eerder samen met de bevoegde en sociale instanties worden gezocht naar een duurzame oplossing in België waar verzoekster al zeer lang verblijft i.p.v. over te gaan tot een gemakkelijksoplossing met het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de complexiteit van het dossier en de uitzichtloze situatie waarin verzoekster zich bevindt.

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van het privéleven en de familiale situatie van de verzoekster.

4.10.

De verzoekster wenst er nogmaals op te wijzen dat de verwerende partij niet met alle elementen in het administratief dossier rekening gehouden heeft, onder meer:

- de familiale banden van de verzoekster ;*
- de gezondheidssituatie van verzoekster ;*

- de mogelijke staatloosheid waardoor er geen terugkeer mogelijk is, zelfs niet vrijwillig ;
- de lopende regularisatieprocedure 9bis ;
- de complexiteit van het dossier.

Nochtans heeft de verweerder evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerder heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat zij niet aantoonde dat zij in het bezit is van een geldig paspoort.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij een standaardbeslissing heeft genomen die op gelijk wie van toepassing zou kunnen zijn, merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet met alle feitelijkeheden rekening heeft gehouden wat een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel, dat als een bijlage 13 wordt afgeleverd deze alle feitelijkeheden en procedure-elementen dient te bevatten en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle feitelijke elementen en procedure-elementen uit het verleden beschreven staan, herhaalt de Raad dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Er blijkt geenszins dat naast de redenen waarom een beslissing werd genomen ook alle feitelijke elementen en procedure-elementen uit het verleden beschreven moeten staan in de beslissing. De Raad ziet voorts niet in waarom elke beslissing naast de determinerende motieven de niet relevante feitelijkeheden en procedurele elementen uit het verleden zou moeten beschrijven.

In de mate de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij niet op afdoende wijze aangaande het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand motiveert, dat zij niet met alle elementen rekening houdt die haar ter kennis werden gebracht, dat geen rekening werd gehouden met onder meer haar familiale banden en haar gezondheidstoestand, dat de motivering hier dient om de bestreden beslissing te kunnen toetsen, dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat er rekening werd gehouden met alle feitelijkeheden die aanwezig zijn in het dossier, dat zij een echtgenoot heeft die tevens in België verblijft, alsook twee zonen die over een verblijfstitel beschikken, dat nergens uit de motivering blijkt dat hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en dat in de bestreden beslissing zelfs geen melding wordt gemaakt van haar echtgenoot en meerderjarige kinderen, merkt de Raad vooreerst op dat uit hetgeen uiteengezet wordt in de punten 3.10. en 3.15. blijkt dat de verwerende partij door het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten zowel ten aanzien van de verzoekende partij als haar echtgenoot, rekening heeft gehouden met het gezinsleven tussen de partners en dat de verzoekende partij voorts niet aantoonde dat de bestreden beslissing gevolgen heeft voor dit gezinsleven waardoor zij niet aantoonde dat de verwerende partij gehouden was hier verder rekening mee te houden of hieromtrent te motiveren en anderzijds dat de verzoekende partij met andere familieleden geenszins een beschermingswaardig gezinsleven

aannemelijk maakt, zoals blijkt uit punt 3.16., zodat de verwerende partij niet gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren. Voorts, betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, wijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt onder punt 3.9. en waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen actuele gezondheidsproblemen die het nemen van de bestreden beslissing in de weg zouden kunnen staan aannemelijk maakt, zodat zij ook niet aantoonde dat de verwerende partij gehouden was te motiveren omtrent haar gezondheidstoestand.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat de verwerende partij niet met alle elementen in het administratief dossier rekening heeft gehouden, onder meer de mogelijke staatloosheid waardoor er geen terugkeer mogelijk is, zelfs niet vrijwillig, de lopende regularisatieprocedure 9bis en de complexiteit van het dossier, dat de motivering hier dient om de bestreden beslissing te kunnen toetsen, eveneens een schending van de formele motiveringsplicht wenst aan te voeren, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, zoals ook zal blijken uit wat volgt, geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hieromtrent te motiveren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om voornoemde beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partijen de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet op afdoende wijze gemotiveerd heeft met betrekking tot het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, dat er geen grondige proportionaliteitstoets wordt gehouden in het kader van haar gezins- en familieleven omwille van haar relatie met haar partner en met haar familie in België en dat er geen rekening werd gehouden met haar familiale banden, haar gezondheidstoestand, de complexiteit van het dossier, de lopende regularisatieprocedure *9bis* en de mogelijke staatloosheid waardoor een terugkeer niet mogelijk is, zelfs niet vrijwillig. De verzoekende partij stelt ook dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven.

3.7. Vooreerst stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift met betrekking tot het belang van het kind geen betoog wordt gevoerd en aldus niet aannemelijk wordt gemaakt dat hiermee ten onrechte geen rekening wordt gehouden.

3.8. Daarnaast merkt de Raad ook nog op dat het privéleven van de verzoekende partij, de complexiteit van het dossier, de lopende regularisatieprocedure 9bis en de mogelijke staatloosheid waardoor een terugkeer niet mogelijk is, geen elementen betreffen waarmee de verwerende partij gehouden is rekening te houden overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Betreffende de medische problematiek, stelt de verzoekende partij dat zij in een zeer labiele medische toestand verkeert waarvoor zij medische begeleiding krijgt, dat mede om deze redenen zij op 18 december 2020 een procedure 9ter opgestart heeft en dat nergens in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van de moeilijke medische situatie waarin zij zit en dat hiermee op geen enkele manier rekening wordt gehouden.

De verzoekende partij verduidelijkt haar medische toestand niet, noch de medische begeleiding die zij zou krijgen. Zij voegt ook geen stavingstukken toe waaruit haar medische toestand blijkt. Zij verwijst enkel naar de procedure 9ter die om medische redenen werd opgestart op 18 december 2020 en voegt ook als stuk 7 bij haar verzoekschrift de voormelde aanvraag. De Raad stelt echter vast dat voormeld stuk 7 een aanvraag om medische regularisatie van 18 december 2020 bevat, doch dat deze aanvraag gebaseerd is op de medische problematiek van haar echtgenoot en uit de aanvraag geen gezondheidsproblemen in hoofde van de verzoekende partij blijken. Ook het administratief dossier bevat geen aanvraag van die datum op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van een medische problematiek van de verzoekende partij.

Uit het verzoekschrift, noch uit de bijgevoegde stukken kan afgeleid worden dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van gezondheidsproblemen of een labiele medische toestand en medische begeleiding waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden.

In zoverre uit de stukken van het administratief dossier wel elementen blijken die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, kan de Raad enkel vaststellen dat het laatst gekende attest op naam van de verzoekende partij dateert van 26 december 2019 en de verzoekende partij niet aantoont dat de gezondheidsproblemen, die blijken uit het attest, nog actueel zijn. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij, indien er sprake zou zijn van actuele gezondheidsproblemen, op welke wijze de bestreden beslissing hiervoor gevolgen kan hebben. De verzoekende partij toont niet aan waarom haar gezondheidstoestand het nemen van de bestreden beslissing in de weg staat. De Raad herhaalt dat ook niet blijkt dat de verzoekende partij op grond van haar gezondheidsproblemen een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend terwijl zij en haar echtgenoot wel een dergelijke aanvraag indienden op grond van de medische problematiek van haar echtgenoot.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gezondheidsproblemen in haar hoofde ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.10. Betreffende de familiebanden betoogt de verzoekende partij dat zij getrouwd is met H.I., met de Servische nationaliteit, die tevens in hetzelfde opvangcentrum verblijft en waarmee zij een kerngezin vormt, dat zij tevens kinderen heeft die in België wonen, dat zij familie heeft die legaal in België verblijft, dat haar zonen en haar schoondochter over een F-kaart beschikken en dat nergens uit de motivering blijkt dat hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat er rekening werd gehouden met alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier, dat zij een echtgenoot heeft die tevens in België verblijft, alsook twee zonen die over een verblijfstitel beschikken, dat nergens uit de motivering blijkt dat hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en dat de verwerende partij zich schuldig maakt aan onzorgvuldig bestuur. Zij argumenteert dat het de taak is van de overheid om, vooraleer een beslissing te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis had, dat de verwerende partij een grondig onderzoek moet voeren naar de aanwezigheid van familieleden in België.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan met welk concreet element betreffende haar gezins- en familieleden de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van zowel de verzoekende partij als haar echtgenoot blijkt immers dat de verwerende partij wel degelijk het gezinsleven tussen de

verzoekende partij en haar echtgenoot in rekening heeft gebracht. De verzoekende partij toont met haar betoog voorts niet aan dat de verwijderingsmaatregel gevolgen heeft voor haar gezinsleven en aldus niet dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde elementen niet in overweging heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zij toont niet aan op welke wijze het gezinsleven tussen haar en haar partner de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zou verhinderen, waardoor met het gezinsleven diende rekening te worden gehouden bij de afgifte ervan. De Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar speelt indien er sprake is van een gezinsleven en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben.

Zoals zal blijken uit punt 3.16. maakt de verzoekende partij voorts niet aannemelijk dat er een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar meerderjarige kinderen, schoondochter en/of haar kleinkinderen bestond op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

3.11. De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd. Er blijkt niet dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.12. De verzoekende partij wijst op het bestaan van een privé- en gezinsleven in België. Het gezins- en privéleven wordt onder meer beschermd door artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.13. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.14. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.15. De verzoekende partij wijst erop dat zij getrouwd is met H.I., met de Servische nationaliteit, die tevens in hetzelfde opvangcentrum verblijft en waarmee zij een kerngezin vormt en dat er geen twijfel kan zijn over het gegeven dat zij hier verblijft met haar echtgenoot.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot wordt niet betwist. Echter toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing zorgt voor een inmenging in het gezinsleven. Immers blijkt dat zowel de verzoekende partij als haar echtgenoot het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten zodat bijgevolg de gezinskern behouden blijft, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in het kader van haar gezinsleven met haar echtgenoot diende of dient te worden overgegaan tot een belangenafweging, nu er geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven of van een verbreking van de familiale banden.

De Raad wijst er nog op dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van zowel de verzoekende partij als haar echtgenoot bovendien blijkt dat de verwerende partij het bestaan van het beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot in rekening heeft gebracht.

3.16. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij tevens kinderen heeft die in België wonen, dat zij familie heeft die legaal in België verblijft, dat haar zonen en haar schoondochter over een F-kaart beschikken en dat zij reeds stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren met dit gezin. Zij betoogt dat wanneer zij verplicht zou worden om terug te keren naar haar land van herkomst, zij wordt gescheiden van haar kinderen en kleinkinderen met wie zij een goede band heeft, dat zij twee zonen heeft die over een verblijfstitel beschikken, dat zij onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven heeft en dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat zij op de hoogte is van haar gezinsleven, dat er geen twijfel kan zijn over het feit dat zij kinderen heeft die in België wonen, dat er bijgevolg een belangenafweging dient te worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier en dat gelet op het feit dat *in casu* deze afweging nooit is gemaakt, de huidige beslissing in strijd is met de positieve verplichting die op de verwerende partij rust en een inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een gezins- en familieleven die *in casu* absoluut niet gerechtvaardigd is. De verzoekende partij herhaalt dat de belangenafweging *in casu* niet is gebeurd, minstens niet zorgvuldig.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM

Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, § 34).

Door louter te stellen dat zij tevens kinderen heeft die in België wonen, dat zij familie heeft die legaal in België verblijft, dat haar zonen en haar schoondochter over een F-kaart beschikken, dat zij reeds stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren met dit gezin, dat zij kinderen en kleinkinderen heeft met wie zij een goede band heeft, dat zij twee zonen heeft die over een verblijfstitel beschikken en dat zij onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven heeft, maakt de verzoekende partij een beschermingswaardig gezinsleven echter niet aannemelijk en toont zij geenszins het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van afhankelijkheidselementen die verder gaan dan gewone affectieve relaties. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij een goede band heeft met haar kinderen en kleinkinderen, herhaalt de Raad dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. Het loutere feit dat de verzoekende partij stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren met dit gezin toont op zich ook geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij, evenals haar echtgenoot, niettegenstaande het legaal verblijf van hun familieleden, in het opvangcentrum verblijven.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven heeft met haar kinderen, schoondochter en kleinkinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Door enkel voor te houden dat zij een goede band heeft met haar familieleden, zonder verdere verduidelijking of stavingstukken, toont de verzoekende partij ook geenszins aan dat er sprake is van dermate intense en hechte sociale banden waardoor zij ook allerm minst aantoonbaar dat er op grond van de familiebanden sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar kinderen, schoondochter en kleinkinderen, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging of tot een proportionaliteitstoets in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.17. Betreffende haar privéleven betoogt de verzoekende partij voorts dat zij door een verblijf van al meer dan 17 jaar in België hier een privéleven heeft opgebouwd, alsook een netwerk van familie en vrienden, dat zij samen met haar echtgenoot met wie zij een kerngezin vormt een regularisatieaanvraag heeft ingediend, dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening houdt, dat ook blijkt uit verschillende medische documenten die zij heeft voorgelegd dat zij nood heeft aan medische begeleiding en toekomstperspectief en dat er samen met de bevoegde en sociale instanties dient gezocht te worden naar een duurzame oplossing in België waar zij al zeer lang verblijft in plaats van over te gaan tot een gemakkelijksoplossing met het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de complexiteit van het dossier en de uitzichtloze situatie waarin zij zich bevindt. Zij meent dat de verwerende partij moeilijk niet op de hoogte kon zijn van haar privéleven.

Betreffende het privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het

arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op haar jarenlange verblijf in België en het tijdens dit verblijf opgebouwde privéleven, alsook op haar netwerk van familie en vrienden, het indienen van een regularisatieaanvraag samen met haar echtgenoot en het feit dat uit verschillende medische documenten die zij heeft voorgelegd blijkt dat zij nood heeft aan medische begeleiding en toekomstperspectief en dat er sprake is van een complexiteit van het dossier en een uitzichtloze situatie waarin zij zich bevindt.

Betreffende het voorgehouden netwerk van familie en vrienden, beperkt zij zich tot loutere beweringen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoonst dat er sprake is van dermate intense en hechte sociale banden met haar familieleden waardoor zij ook allerm minst aantoonst dat er op grond van de familiebanden sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij, evenals haar echtgenoot, niettegenstaande het netwerk van familie en vrienden, in het opvangcentrum verblijven. Het louter indienen van een regularisatieaanvraag toont voorts het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aan. Betreffende de stelling dat zij verschillende medische documenten heeft voorgelegd die aantonen dat zij nood heeft aan medische begeleiding en toekomstperspectief, verduidelijkt zij geenszins wanneer en welke documenten zij heeft voorgelegd, noch waaruit de nodige medische begeleiding en het toekomstperspectief bestaat. Bovendien verduidelijkt zij ook niet op welke wijze het voorleggen van documenten waaruit een nood aan medische begeleiding en een toekomstperspectief zou blijken, het bestaan van een beschermingswaardig privéleven zou aantonen. Tot slot verduidelijkt de verzoekende partij niet waaruit de complexiteit van het dossier bestaat en verduidelijkt zij opnieuw niet op welke wijze de voorgehouden complexiteit van het dossier, alsook de voorgehouden uitzichtloze situatie waarin zij verklaart zich te bevinden, het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in België kan aantonen.

Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij aldus geenszins een beschermingswaardig privéleven in België aan. Zij toont geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Daar de verzoekende partij het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven niet aantoonst, blijkt geenszins dat de verwerende partij gehouden was om hiermee rekening te houden of hierover te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Waar de verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met de door haar en haar echtgenoot ingediende regularisatieaanvraag op 23 maart 2021, doch dit niet deed, kan de Raad enkel vaststellen dat de voormelde aanvraag dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er dan ook geheel ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar het door haar opgebouwde privéleven in België en haar langdurig verblijf in België geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven

alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Door louter te stellen dat zij tijdens haar jarenlang verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, maakt zij niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. Bovendien blijkt, het weze herhaald, dat ook aan haar echtgenoot een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er samen met de bevoegde en sociale instanties dient gezocht te worden naar een duurzame oplossing in België waar zij al zeer lang verblijft in plaats van over te gaan tot een gemakkelijksoplossing met het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de complexiteit van het dossier en de uitzichtloze situatie waarin zij zich bevindt, toont zij geenszins aan dat artikel 8 van het EVRM of enige andere bepaling zou vereisen dat gezocht wordt naar een duurzame oplossing in België.

3.18. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht of het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

3.19. Volgens artikel 52, 3, van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte gegeven worden als aan artikel 8 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers:

“Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.”

Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, blijkt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest.

3.20. Betreffende de terugkeer naar het land van herkomst, betoogt de verzoekende partij dat gezien het complexe dossier het niet vanzelfsprekend is om te bepalen naar welk land zij dient terug te keren, dat niet blijkt dat zij beschikt over geldige identiteitsdocumenten van Servië, Kosovo, Kroatië, Montenegro waaruit blijkt dat zij kan worden teruggebracht naar één van deze landen, zelfs niet vrijwillig, dat zij aldus niet kan worden gerepatriëerd naar haar land van herkomst, Servië, dat zij immers door Servië niet wordt gezien als onderdaan, dat wanneer zij geen onderdaan van Servië is het ten stelligste af te raden is haar naar daar over te brengen aangezien zij in de onzekerheid zal belanden of zij al dan niet zal worden aanvaard door Servië en dat de vraag ook kan gesteld worden of haar rechten zullen worden gewaarborgd indien zij in een toestand van staatloosheid verkeert. De verzoekende partij wijst er nog op dat zij een aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Kroatië heeft ingediend en dat tot op heden daaromtrent nog geen beslissing werd genomen door de Kroatische autoriteiten. Zij stelt dat de verwerende partij een onderzoeksverplichting heeft en moet nagaan of er bij de overdracht geen schending kan zijn van artikel 3 van het EVRM en dat de verwerende partij nagelaten heeft artikel 3 van het EVRM te toetsen bij het nemen van het uitwijzingsbevel naar een land waarvan niet vaststaat dat zij daar ook effectief kan verblijven.

3.21. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij meent dat gezien het complexe dossier het niet vanzelfsprekend is om te bepalen naar welk land zij dient terug te keren, dat niet blijkt dat zij beschikt over geldige identiteitsdocumenten

van Servië, Kosovo, Kroatië, Montenegro waaruit blijkt dat zij kan worden teruggebracht naar één van deze landen, zelfs niet vrijwillig en dat zij aldus niet kan worden gerepatriëerd naar haar land van herkomst, Servië. Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het ministerie van Binnenlandse Zaken van Servië op 26 augustus 2020 aan de verwerende partij ter kennis bracht dat Servië de verplichting heeft op grond van artikel 2 van de overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Servië de verzoekende partij terug toe te laten tot het grondgebied van Servië en dat zij aldus terug kan toegelaten worden. Eveneens wordt op het document vermeldt dat reisdocumenten kunnen opgemaakt worden. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij het Belgische grondgebied niet kan verlaten omdat zij niet naar Servië kan gaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts ook dat de verwerende partij er van uit gaat dat het land waarnaar de verzoekende partij kan terugkeren Servië is, nu zij als nationaliteit van de verzoekende partij "Servië" vermeldt.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de vraag aan Servië tot overname van de verzoekende partij van 14 augustus 2020, blijkt dat de overname aan Servië wordt gevraagd op grond van de overeenkomst van 18 september 2007 tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Servië betreffende de overname van personen die zonder vergunning op het grondgebied verblijven (hierna: de overeenkomst).

Uit het voormelde antwoord van Servië van 26 augustus 2020 blijkt dat de verzoekende partij terug toegelaten wordt tot het grondgebied van Servië op grond van artikel 2, §2, 2^{de} lid, van de overeenkomst. Deze bepaling luidt als volgt:

"Artikel 2 Overname van eigen onderdanen

1. Servië neemt, op verzoek van een lidstaat en zonder andere formaliteiten dan die welke in deze overnameovereenkomst zijn genoemd, alle personen over die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, aanwezigheid of verblijf op het grondgebied van de verzoekende lidstaat, mits wordt aangetoond of op basis van prima facie bewijs aannemelijk kan worden gemaakt dat zij onderdaan zijn van Servië.

2. Servië neemt ook de volgende personen over:

— minderjarige ongehuwde kinderen van de in lid 1 vermelde personen, ongeacht hun geboorteplaats of nationaliteit, tenzij zij een zelfstandig verblijfsrecht in de verzoekende lidstaat hebben;

— echtgenoten van de personen vermeld in lid 1 die een andere nationaliteit bezitten, mits zij het recht hebben of krijgen om op het grondgebied van Servië binnen te komen en te verblijven, tenzij zij een zelfstandig verblijfsrecht in de verzoekende lidstaat hebben."

Hieruit blijkt aldus dat de verzoekende partij niet beschouwd wordt als een eigen onderdaan, doch wordt toegelaten tot het grondgebied van Servië als echtgenote van een eigen onderdaan van Servië. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat het ten stelligste af te raden is haar naar daar over te brengen aangezien zij in de onzekerheid zal belanden of zij al dan niet zal worden aanvaard door Servië. In de mate het betoog betreffende het aanvaard worden door Servië kan gekoppeld worden aan de vraag of haar rechten zullen worden gewaarborgd indien zij in een toestand van staatloosheid verkeert, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het, omwille van het feit dat zij niet gezien wordt als onderdaan, maar aldus als echtgenote van een onderdaan, af te raden is naar Servië terug te keren. Immers toont zij geenszins aan dat zij omwille van het geen eigen onderdaan zijn niet zou aanvaard worden door Servië in die zin dat haar rechten er niet zouden worden gegarandeerd. De verzoekende partij verduidelijkt niet waaruit blijkt dat er problemen zouden zijn of kunnen zijn voor personen die geen eigen onderdanen zijn van Servië, doch die door Servië kunnen overgenomen worden conform de bovenvermelde overeenkomst.

Gelet op de mogelijkheid om het Belgische grondgebied te verlaten en naar Servië te gaan, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, is het betoog van de verzoekende partij dat zij een aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Kroatië heeft ingediend, dat tot op heden daaromtrent nog geen beslissing werd genomen door de Kroatische autoriteiten, niet dienstig. Evenmin als het betoog dat het een uitwijzingsbevel betreft naar een land waarvan niet vaststaat dat zij er ook effectief kan verblijven.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij bij een overname door Servië dreigt te worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werden genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.22. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.23. De verzoekende partij wijst er in haar laatste punt in het verzoekschrift nogmaals op dat de verwerende partij niet met alle elementen van het dossier rekening heeft gehouden, onder meer haar familiale banden, haar gezondheidstoestand, de mogelijke staatloosheid waardoor er geen terugkeer mogelijk is, zelfs niet vrijwillig, de lopende regularisatieprocedure *9bis* en de complexiteit van het dossier.

Zij toont met haar betoog, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geenszins aan dat met bepaalde relevante elementen omtrent haar familiale banden, haar gezondheidstoestand en de beweerde mogelijke staatloosheid en de mogelijkheid tot terugkeer, ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Betreffende de regularisatieprocedure *9bis* kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, daar het indienen van de desbetreffende aanvraag dateert van na het nemen van die beslissing.

De verzoekende partij laat daarnaast na om te verduidelijken waaruit de complexiteit van het dossier bestaat waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. In zoverre zij zou wijzen op het door haar voorgehouden probleem van staatloosheid, kan verwezen worden naar het gestelde in punt 3.21. Waar zij meent dat in het kader van het beoordelen van haar privéleven de complexiteit van het dossier in rekening diende te worden gebracht, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.18.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij met bovenstaande elementen of met bepaalde andere relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Betreffende het betoog dat indien een bijlage 13 wordt afgeleverd, die beslissing alle feitelikheden en procedurele elementen moet bevatten, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle feitelijke elementen en procedurele elementen uit het verleden beschreven staan en dat er sprake is van onzorgvuldig bestuur, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar definitie van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad is niet van oordeel dat een beslissing pas zorgvuldig is opgesteld als alle feitelikheden en procedurele elementen uit het verleden beschreven staan. Er moet enkel blijken dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze de bestreden beslissing heeft voorbereid en dat rekening is gehouden met alle dienstige stukken. De Raad ziet niet in waarom elke beslissing ook de niet relevante feitelikheden en procedurele elementen uit het verleden zou moeten beschrijven.

3.24. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt aldus niet.

3.25. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER